

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 09, 2017

Nummer 9, 2017

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:3481](#) 14-04-2017

Roermond/omgevingsvergunning

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:3193](#) 10-04-2017

Limburg/nadeelcompensatie

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:1944](#) 04-04-2017

Eindhoven Airport/nadeelcompensatie

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2017:1973](#) 29-03-2017

N251/nadeelcompensatie

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:1580](#) 15-03-2017

Leusden/planschade waterberging

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:715](#) 01-03-2017

Groningerveld/immateriële schade

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:611](#) 02-02-2017

Nijmegen/omgevingsvergunning

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1097](#) 19-04-2017

Schouwen-Duiveland/bestemmingsplan 'Entree van Nieuwerkerk'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1061](#) 19-04-2017

Leidschendam-Voorburg/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:990](#) 12-04-2017

Zundert/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1028](#) 12-04-2017

Son en Breugel/bestemmingsplan 'Ekkersrijt; Home & Living Centre' en omgevingsvergunning bouwen en kappen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1022](#) 12-04-2017

Kerkrade/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:934](#) 05-04-2017

Staatssecretaris I en M

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:919](#) 05-04-2017

Alphen a/d Rijn

[Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:768](#) 22-03-2017

GS Noord-Brabant/vergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:522](#) 01-03-2017

GS Zuid-Holland/last onder dwangsom

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:465](#) 22-02-2017

Zundert/omgevingsvergunning beperkte milieutoets

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:260](#) 01-02-2017

Utrechtse Heuvelrug

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

GS Noord-Brabant/omgevingsvergunning

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

- onbekend -

Veiligheidsregio Midden-Brabant

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Leidschendam-Voorburg/handhaving

Parkeergelegenheid op eigen terrein. Grondslag handhaving.

De Afdeling begrijpt de planregels aldus dat met betrekking tot het oprichten van bouwwerken en/of het gebruik van in dit plan begrepen gronden en bouwwerken dient te worden voorzien in voldoende parkeergelegenheid op eigen terrein. Appellanten klagen terecht dat de rechtbank deze planregel ten onrechte heeft aangemerkt als een bepaling die niet meer inhoudt dan een instructienorm. Dat neemt evenwel niet weg dat de enkele omstandigheid dat op eigen terrein onvoldoende parkeergelegenheid voorhanden is nog niet maakt dat de betreffende planregels reeds dan grondslag bieden voor handhavend optreden tegen het gebruik van het gebouw, zoals door appellanten verzocht.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1061

Zaaknummer: 201603521/1/A1

RECHTSPRAAK

Schouwen-Duiveland/bestemmingsplan 'Entree van Nieuwerkerk'

Detailhandelstructuur. Ladder duurzame verstedelijking. Relevante leegstand. Relativiteitsbeginsel.

Hoewel, zoals ook in het DTNP-rapport is bevestigd, de locatie aan de N59 enige verschuiving in koopgedrag met zich kan brengen, heeft de raad er terecht op gewezen dat het draagvlak van het supermarktaanbod in Bruinisse en Zierikzee beduidend groter is. De raad heeft voorts in redelijkheid kunnen stellen dat de beoogde supermarktontwikkeling in Nieuwerkerk geen onaanvaardbaar effect zal hebben op de kleine supermarkten in de kleinere kernen zoals in Oosterland, omdat het bezoekmotief van een dergelijke kleinschalige supermarkt verschilt van het bezoekmotief van grote fullservice-supermarkten en discounters en omdat de inwoners van Oosterland reeds in de bestaande situatie tot het verzorgingsgebied van de supermarkten in Nieuwerkerk behoren.

De Afdeling is van oordeel dat weliswaar niet op voorhand is uitgesloten dat de met het plan mogelijk gemaakte ontwikkeling kan leiden tot een verminderde vraag en daardoor tot daling van omzet en inkomsten van de ondernemersverenigingen, Spar, Lidl en Albert Heijn, maar dat is op zichzelf onvoldoende voor het oordeel dat het plan tot een uit oogpunt van een goede ruimtelijke ordening relevante leegstand zal kunnen leiden. Dat is niet anders in het geval de omzetsdaling leidt tot beëindiging van de bedrijfsactiviteiten van leden van de ondernemersverenigingen en van Spar, Lidl en Albert Heijn ter plaatse en daardoor tot leegstand van de bij hun in gebruik zijnde bedrijfsgebouwen. Daarbij is van belang dat niet aannemelijk is gemaakt dat hun bedrijfsgebouwen dermate bijzondere bouwkundige dan wel locatiespecifieke eigenschappen hebben, dat andersoortig gebruik niet of onder zeer bezwarende omstandigheden tot de mogelijkheden behoort. De Afdeling komt tot de conclusie dat relevante leegstand niet is te verwachten. Dat betekent dat artikel 8:69a van de Awb in de weg staat aan vernietiging wegens de door de ondernemersverenigingen, Spar, Lidl en Albert Heijn voorgedragen beroepsgrond dat het plan is vastgesteld in strijd met artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1097

Zaaknummer: 201601588/1/R2

Wetsartikelen: 8:69a Awb en 3.1.6 lid 2 Bro

RECHTSPRAAK

Roermond/omgevingsvergunning

Kruimelgevallenregeling. Wijziging van een stedelijk ontwikkelingsproject. M.e.r. Winkelgebouw.

Uit de nota van toelichting bij de wijziging van het Bor leidt de rechtbank af dat slechts kolom 1 van categorie 11.2 van onderdeel D van de bijlage bij het Besluit m.e.r. voor de toepassing van artikel 5, zesde onderdeel, van bijlage II bij het Bor relevant is. De rechtbank ziet een bevestiging van die conclusie in de uitspraak van de voorzieningenrechter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 7 december 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:3279).

De rechtbank overweegt dat bij uitspraak van 15 maart 2017 de Afdeling (ECLI:NL:RVS:2017:694) over het begrip ‘stedelijk ontwikkelingsproject’, als bedoeld in kolom 1 van categorie 11.2 van onderdeel D van de bijlage bij het Besluit m.e.r., voorop heeft gesteld dat dit begrip ruimte voor interpretatie laat en er mede daardoor discussie kan ontstaan over de vraag wanneer sprake is van een wijziging van een dergelijk project. De Afdeling legt artikel 2, onderdeel A, van de bijlage bij het Besluit m.e.r. niet zo uit dat iedere mogelijk gemaakte wijziging van een stedelijke ontwikkeling, hoe ondergeschikt ook, moet worden aangemerkt als een wijziging van een stedelijk ontwikkelingsproject. Dat hangt af van de concrete omstandigheden van het geval, waarbij onder meer aspecten als de aard en de omvang van de voorziene wijziging van de stedelijke ontwikkeling een rol spelen. Gelet hierop is het aanwezig achten van een ‘stedelijk ontwikkelingsproject’ niet afhankelijk van de vraag of er per saldo negatieve gevolgen voor het milieu kunnen ontstaan. Dit betekent in het kader van de toepassing van artikel 5, zesde onderdeel, van bijlage II bij het Bor echter niet dat aan (mogelijke) milieugevolgen, naast andere factoren betreffende de aard en omvang van de beoogde ontwikkeling, geen enkele betekenis toekomt.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 14-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:3481

Zaaknummer: AWB 16/755

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2° Wabo,

4 onderdeel 9 bijlage II Bor en 5 onderdeel 6 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Limburg/nadeelcompensatie

Voorzienbaarheid. Het concrete beleidsvoornemen moet niet per definitie van het verantwoordelijke bestuursorgaan afkomstig zijn.

Casus

Eiser is huurder van het winkelpand. Hij exploiteert in dit pand sinds 12 mei 2012 een supermarkt.

Eiser stelt dat hij omzetschade heeft geleden als gevolg van de tijdelijke afsluiting van Ysselsteyn gedurende de periode van mei 2015 tot 4 september 2015.

Verweerder heeft ter beoordeling van het verzoek van eiser advies gevraagd aan SAOZ. Op 22 maart 2016 heeft SAOZ een (definitief) advies uitgebracht. SAOZ heeft geadviseerd om het schadeverzoek van eiser vanwege voorzienbaarheid en actieve risicoaanvaarding af te wijzen. Daarop heeft verweerder bij het primaire besluit het verzoek om nadeelcompensatie van eiser afgewezen.

Inhoudelijk heeft eiser betwist dat de schade voor hem op 28 februari 2012, zijnde de peildatum waarop hij tijdens een gesprek met de franchisegever heeft besloten de onderneming over te nemen, voorzienbaar was en daarom voor zijn rekening dient te blijven. Van een concreet beleidsvoornemen van het verantwoordelijke bestuursorgaan (verweerder) was op dat moment volgens eiser nog geen sprake.

Rechtsvraag

Kan voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

Eiser heeft op 10 mei 2012 de franchiseovereenkomst ondertekend. De rechtbank merkt deze datum aan als het moment waarop eiser de investeringsbeslissing heeft genomen; uit de door eiser toegezonden e-mail van 7 maart 2012 volgt naar het oordeel van de rechtbank niet eenduidig dat eiser reeds op 28 februari 2012 bindende afspraken over de overname van de

locatie heeft gemaakt, zoals eiser betoogt. Gezien de in het vorenstaande beschreven ontwikkelingen voor 10 mei 2012, is de rechtbank van oordeel dat eiser op dat moment als redelijk denkende en handelende ondernemer rekening kon en moest houden met de mogelijkheid van een schadeveroorzakend verkeersbesluit, meer specifiek met de kans dat er werkzaamheden in verband met de reconstructie van de kom Ysselsteyn zouden plaatsvinden waardoor hij (omzet)schade zou kunnen lijden. Op 10 mei 2012 had de gemeenteraad van de gemeente Venray immers zijn goedkeuring over het project reeds bij de op 21 oktober 2010 openbaargemaakte structuurvisie uitgesproken. Eiser had het project dus kunnen kennen, en deed dit waarschijnlijk ook, nu eiser tijdens de hoorzitting bij de SAOZ heeft verklaard dat hij bekend was met de werkzaamheden van de werkgroep en met het DOP. Anders dan eiser, ziet de rechtbank in de jurisprudentie van de Afdeling geen aanknopingspunten voor het standpunt dat het concrete beleidsvoornemen van het verantwoordelijke bestuursorgaan afkomstig moet zijn. Het feit dat de gemeenteraad hieromtrent zijn visie bekend heeft gemaakt, is voldoende (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 10 april 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BZ7681). Dit laat onverlet dat ook verweerder blijkens het MIP niet onwelwillend tegenover het project stond.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 10-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:3193

Zaaknummer: AWB-16_2240

RECHTSPRAAK

Leusden/planschade waterberging

Planschade aanwijzing waterbergingsgebied.

Casus

Deze uitspraak bouwt voort op de tussenuitspraak (ECLI:NL:RBMNE:2016:4796). De rechtbank blijft bij al wat zij in de tussenuitspraak heeft overwogen en beslist, tenzij hierna uitdrukkelijk anders wordt overwogen.

In de tussenuitspraak heeft de rechtbank – samengevat – overwogen dat:

– onvoldoende is gemotiveerd dat de door eisers gestelde schade volledig anderszins is verzekerd omdat eisers voor hun schade een beroep kunnen doen op een schaderegeling op grond van de Waterwet (overweging 14);

-- onvoldoende is gemotiveerd waarom de planologische aanwijzing van de landbouwgronden als waterbergingsgebied als zodanig niet leidt tot schade. Daarbij is erop gewezen dat het betoog dat de kans op inundatie van de landbouwgronden feitelijk niet toeneemt, niet is gebaseerd op een inzichtelijke vergelijking van de situatie voor en na de aanwijzing. Bij de vergelijking moet ook worden betrokken dat de aanwijzing het mogelijk maakt dat de waterbeheerder actief stuurt op de inundatie van het gebied om een te hoge waterstand in andere gebieden te voorkomen (overweging 25);

-- onvoldoende is gemotiveerd dat het normaal maatschappelijk risico op 100% kan worden gesteld (overweging 33).

Naar aanleiding van de tussenuitspraak hebben medewerkers van het waterschap toegelicht dat de aanwijzing als tijdelijke waterberging is bedoeld om het natuurlijk waterbergend vermogen van het gebied te borgen. Het beleid van het waterschap is er niet op gericht om de waterberging op een zodanige wijze te sturen (door het verhogen of verlagen van de stuw Asschat) dat daardoor sprake zal zijn van een toename van de frequentie waarmee het gebied overstroomt.

Rechtsvraag

Is er sprake van planschade nu het beleid van het waterschap erop gericht is dat de inundatiefrequentie ongewijzigd blijft?

Uitspraak

De rechtbank acht het desondanks op basis van de door verweerder gegeven toelichting voldoende aannemelijk dat het waterschap het beleid heeft dat het in het bestemmingsplan aangewezen waterbergingsgebied niet actief als zodanig wordt gebruikt, zodat een toename van de frequentie waarmee het gebied onderloopt vanwege niet-natuurlijke factoren op dit moment niet te verwachten is. Dit neemt echter niet weg dat niet uitgesloten is dat het beleid van het waterschap wijzigt en dat het gebied in de toekomst niet alsnog actief als waterbergingsgebied zal worden gebruikt. Juist de planologische aanwijzing van het gebied als waterbergingsgebied maakt een dergelijke ontwikkeling mogelijk. Uit de uitspraak Hardenberg volgt dat mag worden verondersteld dat een redelijk handelend koper gronden met de dubbelbestemming 'Tijdelijke waterberging' om die reden lager zal waarderen dan gronden zonder die bestemming.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:1580

Zaaknummer: AWB-14_4671

Wetsartikelen: 6.1 Wro, 7.14 Wwt en 7.16 Wwt

RECHTSPRAAK

Kerkrade/planschade

Met ‘kleine, niet voor bewoning bestemde gebouwen’ is de maximale bouwhoogte gegeven.

Casus

Wederpartij was ten tijde van belang eigenaresse van het perceel met woning aan de [locatie] te Kerkrade (hierna ook: het object). Zij heeft het college verzocht om een tegemoetkoming in planschade die zij stelt te hebben geleden als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan ‘Grachterheide’ (hierna: het nieuwe bestemmingplan). Dit plan maakt de bouw van 158 woningen mogelijk, waarvan 35 zijn gelegen in de directe nabijheid van de woning van wederpartij.

Voorheen gold het bestemmingsplan ‘Uitbreidingsplan aanwijzende de bestemmingen in hoofdzaak’ (hierna: het oude bestemmingsplan). Dat bestemmingsplan kende aan de gronden ten zuiden van de woning van wederpartij de bestemming ‘Spoorwegdoeleinden’ toe. Ingevolge de Algemene bepalingen, onder b, bij dit bestemmingsplan kon door het college toestemming worden verleend voor de bouw van kleine, niet voor bewoning bestemde gebouwen.

Het nieuwe bestemmingsplan kent aan deze gronden onder meer de bestemming ‘Woondoeleinden 1 (W1)’ toe.

Het college heeft Grontmij verzocht om nader advies uit te brengen. In haar advies heeft Grontmij geconcludeerd dat er aanvullende werking toekomt aan de gemeentelijke bouwverordening en dat zij in haar eerdere advies van 10 augustus 2009 daarom terecht is uitgegaan van een maximale bouwhoogte van 15 meter.

Rechtsvraag

Is de bouwhoogte in het oude plan onvoldoende bepaald zodat uitgegaan moet worden van een aanvullende werking van de gemeentelijke bouwverordening?

Uitspraak

De rechtbank heeft in de tussenuitspraak, onder verwijzing naar voormelde uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2013, ECLI:NL:RVS:2013:CA1347, terecht geoordeeld dat – anders dan waarvan het college in zijn besluitvorming uitgaat – met ‘kleine, niet voor bewoning bestemde gebouwen’ ook de maximale bouwhoogte is gegeven, hetgeen betekent dat voor de aanvullende werking van de bouwverordening geen ruimte is. Dat, zoals het college heeft aangevoerd, in de Algemene bepalingen bij de oude planvoorschriften, anders dan in de uitspraak van 29 mei 2013 het geval was, geen maatvoering is bepaald voor de na toestemming van het college toegelaten kleine gebouwen, maakt het voorgaande niet anders. Met ‘kleine’ is reeds een hoogtebeperking gegeven en daarmee is een bouwhoogte van 15 meter niet verenigbaar. Evenmin zijn hiermee lange loodsen met een omvang zoals door het college is voorgestaan, verenigbaar.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1022

Zaaknummer: 201505387/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Eindhoven Airport/nadeelcompensatie

Voorzienbaarheid. Geluidscontour betekent niet dat aantal vliegbewegingen gemaximeerd is.

Casus

Eiser is eigenaar van twee woningen die zijn gelegen in de nabijheid van Eindhoven Airport (op 1,5 kilometer afstand, in het verlengde van de start- en landingsbaan). Hij heeft de woning aan [adres 2] gekocht op 14 juli 1993 en de woning aan [adres 1] op 6 november 2009.

Bij brief van 26 september 2012 heeft eiser de minister van Defensie en de toenmalige minister van Verkeer en Waterstaat verzocht om toekenning van nadeelcompensatie vanwege toegenomen geluidhinder door de burgerluchtvaart op de militaire luchthaven Eindhoven.

Verweerders hebben advies gevraagd aan een adviescommissie. Die commissie heeft bij (definitief) rapport van 7 oktober 2014 geadviseerd het verzoek af te wijzen.

Eiser vindt dat de adviezen van de commissie onzorgvuldig tot stand zijn gekomen en inhoudelijk onjuist zijn. Volgens hem is de oorzaak van de schade gelegen in de toename van het aantal vliegbewegingen en de verruiming van de vliegtijden (tijdstippen waarop gevlogen mag worden) en niet in de Ke-norm waar verweerder naar verwijst. De ruimere openingstijden en het aantal vliegbewegingen zijn bepalend voor de hinderervaring en niet de Ke-norm.

Rechtsvraag

Was de toename van het aantal vliegbewegingen voor eiser voorzienbaar?

Uitspraak

De rechtbank vindt dat verweerders het bestreden besluit op de adviezen van de commissie mocht baseren. Het verzoek om nadeelcompensatie is dus terecht afgewezen.

Eiser vindt dat hij er ten tijde van de aankoop van zijn woningen van uit mocht gaan dat

maximaal 18.050 vliegbewegingen toegestaan zouden zijn en blijven en hij vindt dat hij nooit heeft kunnen en hoeven voorzien dat dat aantal zo explosief zou stijgen als nu is gebeurd. De rechtbank volgt eiser daarin niet. Zoals verweerders terecht hebben opgemerkt, wordt eiser verondersteld bekend te zijn geweest met de geldende geluidscontour (de norm van 35 Ke). Ook wordt hij verondersteld bekend te zijn geweest met het feit dat de berekening van die norm niet alleen afhangt van het aantal vliegbewegingen, maar ook van het geluid dat een vliegtuig produceert en van het tijdstip waarop wordt gevlogen. De systematiek van berekening van de 35 Ke-norm is reeds te vinden in het KB van 1979. Eiser is van mening dat uit dat KB juist volgt dat het aantal vliegbewegingen was gemaximeerd op 18.050, en dat dat ook zo zou blijven. Hij gaat er dan echter aan voorbij dat dat aantal (dat inderdaad in het KB is genoemd) een prognose inhield van het militaire en civiele vliegverkeer in 1985, en dat bij de vaststelling van de ook in dat KB genoemde 35 Ke-norm niet alleen die prognose, maar ook de andere variabelen (geluid per vliegtuig, tijdstip van vliegen) een rol spelen. Vanaf 1982 was met de opeenvolgende ontheffingen duidelijk dat burgerluchtvaart werd toegestaan op het luchthaventerrein. In de ontheffingen was weliswaar vanaf 1986 een maximaal aantal toegestane vliegbewegingen opgenomen, maar dat gebeurde op aanvraag van de luchthaven zelf en niet ambtshalve. Daarbij is steeds onderzocht of de geluidsbelasting bleef binnen het maximum van de 35 Ke-contour. Ook binnen de systematiek die gold vanaf inwerkingtreding van het Luchthavenbesluit Eindhoven, vindt het maximaal aantal toegestane vliegbewegingen zijn basis in wat de exploitant zelf aanvraagt en is uitgangspunt dat in de medegebruiksvergunningen niet meer mag worden vergund dan de maximaal toegelaten gebruikruimte (35 Ke) die is vastgelegd in dat Luchthavenbesluit.

Eisers verwijzing naar het rapport van de GGD kan hem niet baten. Volgens eiser volgt daaruit dat de Ke-norm niet maatgevend is voor de mate waarin geluidhinder door omwonenden wordt ervaren. Wat daar verder ook van zij, het heeft niet tot gevolg dat de door eiser gestelde schade ten tijde van de aankoop van zijn woningen niet voorzienbaar was. Op dat moment gold immers de Ke-norm onverkort en daarop moest eiser bedacht zijn, los van discussies die op een later moment over het gebruik van die norm ontstaan.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 04-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:1944

Zaaknummer: 16_2980

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

N251/nadeelcompensatie

Normaal maatschappelijk risico, drempelmethode of kortingsmethode.

Casus

Eisers exploiteren sinds 2007 een restaurant met feestzaal. Enige jaren geleden is de kruising N251 op initiatief van de provincie Zeeland gereconstrueerd, als onderdeel van de aanleg van een rondweg om de dorpskern. Die reconstructie ging gepaard met onder meer het verwijderen van de rechtstreekse aansluiting op de N251 en de aanleg van een nieuwe parallelweg.

Het restaurant is in verband hiermee enige tijd voor auto's en touringcars minder goed bereikbaar geweest door een aantal factoren. Zo zijn eisers niet vooraf ingelicht over de start van de reconstructiewerkzaamheden en ontbrak aanvankelijk een bewegwijzering naar het restaurant. Bovendien liet de realisering van de parallelweg langer op zich wachten dan aanvankelijk gepland.

Op verzoek van GS is onderzoek verricht door mr. A.C.M.M. van Heesbeen, die zijn bevindingen en conclusies heeft neergelegd in het schaderapport gedateerd 16 juli 2014 (schaderapport). Eisers staan op het standpunt dat het schaderapport van Van Heesbeen zo veel en zulke ernstige gebreken vertoont dat GS dit advies niet aan de beslissing ten grondslag hadden mogen leggen.

De rechtbank heeft de StAB ook verzocht om een berekening van de nadeelcompensatie. De StAB komt onder meer tot de volgende conclusie:

De door Van Heesbeen gekozen drempelmethode ligt in dit specifieke geval niet in de rede, maar eerder een kortingsmethode, waarbij wel gedifferentieerd kan worden naar de twee schadeperioden.

Rechtsvraag

Ligt in het voorliggende geval de kortingsmethode in de rede, en niet de drempelmethode bij het bepalen van het normaal maatschappelijk risico?

Uitspraak

Met betrekking tot het normaal maatschappelijk risico ziet de rechtbank in wat GS naar voren hebben gebracht geen aanleiding om de StAB niet te volgen.

Hiertoe overweegt de rechtbank het volgende.

Volgens vaste jurisprudentie is bij schade als gevolg van infrastructurele maatregelen een drempel passend om te bepalen wat onevenredige, buiten het normale ondernemersrisico vallende schade is. De drempelmethode is echter niet geschikt als sprake is van een situatie die niet als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden beschouwd; dan past een kortingsmethode.

Volgens de StAB is hier sprake van een uitzonderlijke situatie, namelijk een plotselinge afsluiting, waardoor eisers geen voorzorgsmaatregelen hebben kunnen treffen om de schade te beperken, in combinatie met het verloop en met name de lange duur van in totaal tien maanden. Daarom hanteert de StAB een korting van 15% in de eerste periode en 25% in de tweede periode, waarin het bedrijf al beter bereikbaar was.

De rechtbank overweegt dat de infrastructurele maatregelen waar het hier om gaat, op zich als een normale maatschappelijke ontwikkeling kunnen worden aangemerkt. Maar dat kan niet worden gezegd van de plotselinge totale afsluiting in combinatie met de lange duur van de schadepriode. De rechtbank ziet in wat GS hebben aangevoerd dan ook onvoldoende aanleiding om te twijfelen aan de juistheid van het deskundigenoordeel van de StAB dat hier sprake is van een bijzondere situatie, waarin toepassing van de drempelmethode niet passend is.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 29-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2017:1973

Zaaknummer: AWB 15_2238 en AWB 15-4379

Wetsartikelen: 6.2 Wro

RECHTSPRAAK

GS Noord-Brabant/omgevingsvergunning

Geen aanleiding tot intrekking omgevingsvergunning nu niet is gebleken van nieuwe ontwikkelingen ten aanzien van de best beschikbare technieken. Verweerder was bevoegd tot intrekking van de vergunning omdat destijds niet is gecontroleerd of de inrichting past in het bestemmingsplan.

Casus

Afwijzing verzoek tot intrekking omgevingsvergunning milieu voor een afvalstoffeninrichting. Eisers stellen veel geluid- en stofoverlast te ondervinden vanwege het breken en verwerken van puin en de verkeersbewegingen. Verweerder stelt dat is gecontroleerd dat de inrichting voldoet aan de best beschikbare technieken (BBT). Voorts voeren eisers aan dat de destijds verleende omgevingsvergunning geen expliciete toets bevat aan het bestemmingsplan. Verweerder stelt dat de planologische status niet is betrokken bij de vergunningverlening omdat deze geen deel uitmaakt van het toetsingskader van een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu.

Rechtsvraag

Is er een wettelijke grondslag voor intrekking van de vergunning?

Uitspraak

De omgevingsvergunning is destijds beoordeeld aan de hand van de BREF op- en overslag bulkgoederen en de NeR. Deze beoordeling heeft geleid tot diverse vergunningsvoorschriften.

Het moet ervoor worden gehouden dat, indien de inrichting in werking is conform de omgevingsvergunning, de BBT worden toegepast. Er is niet gebleken van relevante wijzigingen in de BREF op- en overslag bulkgoederen of de NeR voor een inrichting als deze sinds de vergunningverlening. Evenmin hebben eisers onderbouwd dat sprake is van ontoelaatbare nadelige gevolgen voor het milieu indien en zolang de inrichting in werking is

conform de omgevingsvergunning. Er is geen aanleiding om de vergunning in te trekken op grond van artikel 2.33 Wabo.

Bij vergunningverlening moet verweerder erop toezien dat de aanvraag om een omgevingsvergunning ziet op alle onlosmakelijk verbonden activiteiten binnen het betrokken project. Daar heeft verweerder bij de verlening van de omgevingsvergunning voor de activiteit milieu niet naar gekeken. Desgevraagd heeft hij ter zitting aangegeven dat niet is gecontroleerd of de inrichting past in het bestemmingsplan, omdat in de aanvraag stond vermeld dat dit het geval was en omdat het bedrijf al jarenlang ter plekke was gevestigd. Onder deze omstandigheden is de omgevingsvergunning verleend vanwege onjuiste informatie in de aanvraag. Dat maakt dat verweerder wel bevoegd is de omgevingsvergunning in te trekken op grond van artikel 5.19 van de Wabo.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Zundert/bestuursdwang

Menggranulaat. Verhard of onverhard.

Zandwegen waarop menggranulaat is aangebracht kunnen in casu niet als ‘verhard’ als bedoeld in de planregels worden aangemerkt. Het menggranulaat bestaat niet uit de in planregels genoemde vaste of gesloten materialen, maar uit losse steen- en betonkorrels die, zoals uit het dossier blijkt, voor het overgrote deel een fractiegrootte tussen de 0 en 32 millimeter hebben. Dat de korrels in het menggranulaat zijn gemaakt door baksteen, beton en andere vaste materialen te vermorzelen, doet daaraan niet af. Door het vermorzelen zijn deze materialen immers van een vaste in een losse vorm omgezet. Het gebruikte menggranulaat is daarmee ook geen vergelijkbaar vast materiaal als bedoeld in de planregels.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:990

Zaaknummer: 201601276/1/A1

RECHTSPRAAK

Son en Breugel/bestemmingsplan 'Ekkersrijt; Home & Living Centre' en omgevingsvergunning bouwen en kappen

Relativiteitsbeginsel. Leegstand. Ladder voor duurzame stedelijke ontwikkeling. Meubelboulevard. Regionale behoefte bouwmarkt, fitnesscentrum en tuincentrum.

De afstand en ligging ten opzichte van het plangebied zijn van belang voor de vraag of aannemelijk gemaakt moet worden dat de voorziene ontwikkeling leidt tot relevante leegstand. Naar het oordeel van de Afdeling is, gezien de ligging van de bedrijfspanden van Neddex op hetzelfde bedrijventerrein en de afstand van circa 360 m tot het plangebied, niet uitgesloten dat als gevolg van het plan in de onmiddellijke nabijheid van de bedrijfspanden van Neddex leegstand kan ontstaan die gevolgen kan hebben voor het ondernemersklimaat ter plaatse en daarmee voor de exploitatiemogelijkheden van de bedrijfspanden van Neddex. Gelet hierop ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van Neddex.

De functiewijziging bestaat in dit geval uit een wijziging van een bedrijfsbestemming naar een bestemming voor perifere detailhandel. Gelet op deze bestemmingswijziging leidt het plan ten opzichte van het vorige planologische regime tot een nieuwe stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro. Dat het voorheen geldende bestemmingsplan een wijzigingsbevoegdheid bevatte voor perifere detailhandel laat de voormelde functiewijziging onverlet.

Zoals volgt uit het dpo voorzien de functies bouwmarkt, fitnesscentrum en/of een tuincentrum in kwantitatieve zin niet in een regionale behoefte. Met de enkele stelling dat uitbreiding van het aanbod met deze functies in kwalitatieve zin een versterking van het thema home & livingcenter kan betekenen en de aantrekkingskracht van de meubelboulevard kan vergroten, is naar het oordeel van de Afdeling niet inzichtelijk gemaakt dat zal worden voorzien in een redelijkerwijs aan te nemen regionale behoefte. Een vergroting van de aantrekkingskracht van de meubelboulevard is niet met een dergelijke behoefte gelijk te stellen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1028

Zaaknummer: 201605079/1/R2

Wetsartikelen: 3:30 Wro, 3.1.6 lid 2 Bro en 8:69a Awb

RECHTSPRAAK

Alphen a/d Rijn

Voorzieningen ten behoeve van nazorg voormalige stortplaats vormen geen inrichting WMB.

Casus

Maatwerkvoorschrift ten aanzien van de lozing van percolaat vanuit een bodemsaneringslocatie in een vuilwaterriool. Het maatwerkvoorschrift is gebaseerd op het Besluit lozen buiten inrichtingen. Appellante betoogt dat wordt geloosd vanuit een inrichting zodat het besluit niet van toepassing is. Daartoe voert zij aan dat de installatie voor de lozing deel uitmaakt van de op het terrein van de voormalige stortplaats aanwezige golfbaan. Volgens verweerder bestaan er geen bindingen tussen de golfbaan en het drainagesysteem van de voormalige stortplaats.

Rechtsvraag

Is sprake van een inrichting?

Uitspraak

De exploitant van de golfbaan heeft geen zeggenschap over de installatie voor opvang en afvoer van het percolaat. De nazorg van een voormalige stortplaats is niet een op winst gerichte onderneming of andere exploitatie in het economisch verkeer. Het opvangen en afvoeren van het drainagewater is niet een bedrijvigheid met een omvang alsof deze bedrijfsmatig was. Van andere activiteiten met een omvang alsof deze bedrijfsmatig waren, is niet gebleken. De in verband met de bodemsanering aangebrachte drainagesystemen zijn daarom op zichzelf niet als een inrichting aan te merken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:919

Zaaknummer: 201600195/1/A1

Wetsartikelen: 1.1 lid 1 en 4 WMB en Besluit lozen buiten inrichtingen

RECHTSPRAAK

Staatssecretaris I en M

Officier van justitie is niet-ontvankelijk omdat hij niet rechtstreeks is betrokken bij een aan hem toevertrouwd belang.

Casus

Toestemming staatssecretaris I en M om op grond van de EVOA afvalstoffen over te brengen naar Denemarken. Het door de officier van justitie (OvJ) tegen dit besluit gemaakte bezwaar is niet-ontvankelijk verklaard. Daarbij heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de OvJ geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het beroep omdat de overbrengingsperiode waarop de kennisgeving betrekking heeft inmiddels is verstreken. De OvJ voert aan dat hij belanghebbende is omdat hij is belast met strafrechtelijke handhaving van de EVOA.

Rechtsvraag

Kan de OvJ als belanghebbende worden aangemerkt?

Uitspraak

Het is aan de staatssecretaris als bevoegde autoriteit van verzending en niet aan de officier van justitie om te beslissen over verlening van toestemming krachtens de EVOA. Nu de staatssecretaris toestemming heeft verleend, kan overtreding van het verbod om de afvalstoffen zonder die toestemming over te brengen zich niet meer voordoen. De staatssecretaris heeft het bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:934

Zaaknummer: 201600868/1/A1

Wetsartikelen: 1:2 lid 2 Awb, EVOA en 10.60 lid 2 WMB

RECHTSPRAAK

GS Noord-Brabant/vergunning

Degene die stelt dat de vergunning is vervallen, dient daarvoor primair feiten en omstandigheden aan te voeren die een begin van bewijs opleveren voor de juistheid van de stelling.

Casus

Vergunning krachtens de NB-wet 1998 voor de uitbreiding van een pluimveebedrijf. Appellanten betogen dat bij de saldering is uitgegaan van te hoge vergunde ammoniakemissies omdat de milieuvergunningen voor die inrichtingen ten tijde van de relevante peildata al waren vervallen.

Rechtsvraag

Bij wie ligt de bewijslast omtrent het verval van vergunde rechten?

Uitspraak

Het ligt primair op de weg van appellanten om feiten en omstandigheden aan te voeren die een begin van bewijs opleveren voor de juistheid van de stelling dat de vergunning voor een veehouderij gedeeltelijk is vervallen. Indien een zodanig begin van bewijs is geleverd, komt de bewijslast van het tegendeel bij het college te liggen. In dit geval hebben appellanten een begin van bewijs aangeleverd en is daarmee de bewijslast bij het college komen te liggen. Het college heeft geen concrete gegevens overgelegd en er zich in zoverre niet van verzekerd dat de aangevraagde bedrijfssituatie niet tot een aantasting van de natuurlijke kenmerken van de betrokken Natura 2000-gebieden leidt.

Instantie: Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Datum uitspraak: 22-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:768

Zaaknummer: 201603409/1/R2

Wetsartikelen: 19d NB-wet 1998

RECHTSPRAAK

Groningerveld/immateriële schade

De NAM is aansprakelijk voor de door inwoners van het Groningerveld geleden en/of nog te lijden immateriële schade, als gevolg van aardbevingen.

Casus

Vordering van onder andere immateriële schade vanwege onrechtmatig handelen door NAM. Eisers stellen dat zij door de aardbevingen in hun persoon zijn aangetast en dat zij recht hebben op smartengeld.

Rechtsvraag

Hebben eisers recht op immateriële schade?

Uitspraak

Het geschil van partijen betreft in wezen de vraag of de gevolgen van de aardbevingen van dien aard en ernst zijn dat ook zonder dat psychisch letsel is of kan worden aangetoond, sprake is van een ernstige inbreuk op een fundamenteel persoonlijkheidsrecht die vergoeding van immateriële schade rechtvaardigt. Voor het deel van Groningerveld waar regelmatig aardbevingen worden gevoeld en schade wordt geleden, kan gesproken worden van een situatie waarin door NAM een ernstige inbreuk wordt gemaakt op een fundamenteel persoonlijkheidsrecht, welke inbreuk ook zonder dat sprake is van geestelijk letsel, bij degenen die daardoor persoonlijk gevoelens van angst, zorg en psychisch onbehagen ervaren, leidt tot aantasting in de persoon op andere wijze als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 onderdeel b BW.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 01-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:715

Zaaknummer: C/19/109028/HA ZA 15-33

Wetsartikelen: 6:162 BW, 6:177 BW en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

GS Zuid-Holland/last onder dwangsom

Vergunninghouder kan niet als overtreder worden aangemerkt nu niet op voorhand (op grond van een overeenkomst met de drijver van inrichting) vaststaat dat zij reële zeggenschap heeft over de activiteiten van de inrichting en het daarmee in haar macht heeft om handelen in strijd met artikel 17.2 WMB te voorkomen.

Casus

Last onder dwangsom aan zowel vergunninghouder als de drijver (exploitant) van de inrichting om ongewone voorvallen zo spoedig mogelijk te melden in overeenstemming met het bepaalde in artikel 17.2 Wet milieubeheer. Appellante, tevens vergunninghouder, stelt zich op het standpunt dat niet zij maar de drijver (exploitant) van de inrichting de overtreder is. In dat verband wijst zij erop dat artikel 17.2 is gericht tot de drijver van de inrichting en niet tot de vergunninghouder.

Rechtsvraag

Wie dient als overtreder te worden aangemerkt?

Uitspraak

Appellante betoogt terecht dat artikel 17.2 van de Wet milieubeheer zich richt tot de drijver van de inrichting en niet tot de vergunninghouder. De omstandigheid dat zij vergunninghouder van de fabriek is, betekent niet zonder meer dat zij naast [...] als drijver van de inrichting en daarmee als overtreder van artikel 17.2, eerste en tweede lid, van de Wet milieubeheer kan worden aangemerkt.

In de nadere stukken en ter zitting heeft het college het standpunt ingenomen dat appellante met [...] overeenkomsten heeft gesloten en zij op grond van die overeenkomsten reële zeggenschap over de fabriek heeft. Het college heeft dit standpunt echter niet in het bestreden besluit ingenomen en appellante heeft uitdrukkelijk weersproken dat zij reële zeggenschap

heeft over de bedrijfsvoering in de fabriek. Uit de afspraken tussen beiden over het gebruik van het terrein en de gezamenlijke voorzieningen kan niet op voorhand worden afgeleid dat appellante zodanige reële zeggenschap heeft.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:522

Zaaknummer: 201700219/1/A1

Wetsartikelen: 17.2 WMB

RECHTSPRAAK

Zundert/omgevingsvergunning beperkte milieutoets

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets (OBM) kan niet worden ingetrokken nu geen sprake is van een inrichting.

Casus

Verzoek om intrekking van een vergunning voor een varkenshouderij niet-ontvankelijk verklaard. Volgens appellant is sprake van ontoelaatbare geurhinder. Volgens het college is de vergunning reeds benut en uitgewerkt en kan daarom niet worden ingetrokken. Het stelt daartoe dat een omgevingsvergunning beperkte milieutoets (OBM) op geen enkele wijze een normerend effect heeft op de wijze waarop de varkenshouderij kan worden gedreven. Intrekking van de vergunning heeft dan ook niet tot gevolg dat het college handhavend kan gaan optreden tegen de varkenshouderij op een andere wijze dan zij op dit moment zou kunnen. Het Activiteitenbesluit bevat immers alle normen die gelden voor de varkenshouderij. In beroep heeft de rechtbank overwogen dat het college bevoegd is tot intrekking van de vergunning, mits wordt voldaan aan het bepaalde in artikel 2.33 van de Wabo.

Rechtsvraag

Kan een OBM worden ingetrokken?

Uitspraak

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden categorieën inrichtingen aangewezen als bedoeld in artikel 1.1, vierde lid, van de Wet milieubeheer, waarvan het oprichten, het veranderen of veranderen van de werking of het in werking hebben moet worden onderworpen aan een voorafgaande toetsing, gezien de aard en de omvang van de nadelige gevolgen die de inrichtingen voor het milieu kunnen veroorzaken. [...]. In het Besluit omgevingsrecht zijn de inrichtingen bedoeld in artikel 1.1, derde lid, van de Wabo aangewezen. De varkenshouderij van vergunninghoudster behoort daar niet toe en is derhalve geen inrichting als hier bedoeld. Artikel 2.33, eerste lid, aanhef en onderdeel d, van de Wabo biedt daarom geen grond voor intrekking van de vergunning.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:465

Zaaknummer: 201600945/1/A1

Wetsartikelen: 1.1 lid 3 Wabo en 2.33 Wabo

RECHTSPRAAK

Nijmegen/omgevingsvergunning

***In casu kon met een elektronische kennisgeving worden volstaan.
Geen strijd met artikel 6 EVRM.***

Casus

Omgevingsvergunning voor het plaatsen van een prijzenzuil. Het bezwaar van eiser tegen het besluit is niet-ontvankelijk verklaard wegens termijnoverschrijding. Eiser acht de termijnoverschrijding verschoonbaar en voert daartoe aan dat het primaire besluit uitsluitend op de gemeentelijke website is gepubliceerd en hij niet de beschikking heeft over een computer om digitale publicaties te bekijken. Bovendien is eiser van mening dat het alleen langs elektronische weg kennisgeven van een besluit in strijd is met artikel 6 EVRM.

Rechtsvraag

Is de termijnoverschrijding verschoonbaar?

Uitspraak

Op grond van de Wabo geeft het bevoegd gezag kennis van de aanvraag om een omgevingsvergunning in één of meer dag-, nieuws- of huis-aan-huisbladen of op een andere geschikte wijze. Tot het laatstgenoemde behoort publicatie via internet zodat door publicatie op de gemeentelijke website op een ingevolge de Wabo toegestane wijze kennis is gegeven.

Op grond van de Awb geschiedt het verzenden van berichten niet uitsluitend elektronisch, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald. In het onderhavige geval heeft verweerder met een elektronische kennisgeving kunnen volstaan aangezien de 'Verordening elektronische publicatie 2012' van de gemeente Nijmegen het uitsluitend elektronisch publiceren mogelijk maakt. De uitzondering in de Awb is hier dus van toepassing.

Voorts kan niet worden geoordeeld dat het alleen langs elektronische weg kennisgeven van een besluit ertoe leidt dat de toegang tot de rechter wordt aangetast op een wijze die in strijd komt met artikel 6 van het EVRM. De omstandigheid dat het voor sommigen onmogelijk kan

zijn om het internet te raadplegen, vormt geen reden om terug te komen van eerdere jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak waarin kennisgeving via internet als geschikte wijze van kennisgeving is aangemerkt, gelet op hetgeen daarover in de Wet elektronisch bestuurlijk verkeer is bepaald en hetgeen daarover in de wetsgeschiedenis is opgemerkt.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 02-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:611

Zaaknummer: AWB 16-1416

Wetsartikelen: 3.8 Wabo, 2.14 lid 2 Awb en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Utrechtse Heuvelrug

Ten onrechte is niet beoordeeld of de gevolgen van de uitbreiding van een veehouderij met dieren die volgens biologische productiemethoden worden gehouden, nopen tot het maken van een milieueffectrapport.

Casus

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets (OBM) voor het uitbreiden van een veehouderij. Het beroep bij de rechtbank tegen dit besluit heeft geleid tot vernietiging van de vergunning. Daarbij heeft de rechtbank overwogen dat onvoldoende is gemotiveerd dat de uitbreiding van de veehouderij geen belangrijke nadelige milieugevolgen kan hebben nu de ammoniakemissie toeneemt van 1893 kg per jaar naar 4718 kg per jaar. In hoger beroep voeren appellanten aan dat de rechtbank heeft miskend dat de uitbreiding geen belangrijke nadelige gevolgen heeft voor het milieu die tot het maken van een milieueffectrapport noopten. Daartoe voeren zij aan dat bij de beoordeling of de activiteit belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben de toename van de ammoniakemissie buiten beschouwing moet worden gelaten omdat de varkens worden gehouden overeenkomstig de regels die krachtens artikel 2 van de Landbouwkwaliteitswet zijn gesteld ten aanzien van de biologische productiemethoden. Volgens appellanten heeft de wetgever de mogelijke nadelige effecten van ammoniak bij de uitbreiding van veehouderijen met biologisch gehouden dieren op zeer kwetsbare gebieden uit milieuhygiënisch oogpunt aanvaardbaar geacht, zodat er geen aanleiding is eventueel nadelige gevolgen in een milieueffectrapport te onderzoeken.

Rechtsvraag

Diende te worden beoordeeld of een milieueffectrapport is vereist?

Uitspraak

De rechtbank heeft het college terecht niet gevolgd in zijn standpunt dat bij de beoordeling van de gevolgen voor het milieu de toename van de ammoniakemissie buiten beschouwing moet worden gelaten. Dat, zoals het college in dit verband heeft gesteld, artikel 3.114, eerste lid,

aanhef en onderdeel d, van het Activiteitenbesluit milieubeheer niet in de weg staat aan de uitbreiding van de veehouderij met dieren die volgens biologische productiemethoden worden gehouden en een milieuomgevingsvergunning wat het aspect ammoniak betreft op grond van artikel 7, eerste lid, aanhef en onderdeel d, van de Wav niet mag worden geweigerd, laat onverlet dat het college ingevolge artikel 5.13b, eerste lid, van het Bor, in verbinding met artikel 7.17, eerste lid, van de Wet milieubeheer bij de beslissing op de aanvraag om een omgevingsvergunning als hier aan de orde moet beoordelen of zich belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen voordoen die tot het maken van een milieueffectrapport nopen. Deze beoordeling staat los van de vraag of de veehouderij na de uitbreiding kan voldoen aan de regels van het Activiteitenbesluit milieubeheer, evenals de omstandigheid dat een milieuomgevingsvergunning wat het aspect ammoniak betreft op grond van artikel 7, eerste lid, aanhef en onderdeel d, van de Wav niet mag worden geweigerd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:260

Zaaknummer: 201509267/1/A1

Wetsartikelen: 7.17 WMB, 5.13b lid 1 Bor, 7 lid 1 Wet ammoniak en veehouderij en 3.114 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Veiligheidsregio Midden-Brabant

Anonimiseren toezichthouders is onvoldoende gemotiveerd.

Casus

Gedeeltelijke inwinning van verzoek om openbaarmaking van een aantal nader aangeduide documenten.

Begin 2011 is bij bedrijf Chemie-Pack een grote brand uitgebroken. Deze gebeurtenis heeft geleid tot diverse juridische procedures waarbij eiseressen zijn betrokken. Bestuursorganen maken op verzoek van eisende partijen documenten inzake vergunningen en toezicht op Chemie-Pack voorafgaand aan de brand openbaar. De documenten zijn echter geanonimiseerd. Volgens de bestuursorganen weegt de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van personen die bij het toezicht op Chemie-Pack waren betrokken, zwaarder dan het algemeen belang bij volledige openbaarheid van de verstrekte documenten. Aan het besluit tot anonimiseren ligt het standpunt ten grondslag dat het voor de personen 'heel vervelend is om in privésituaties te worden geconfronteerd met het gegeven dat zij waren betrokken bij een kwestie die indertijd veel publiciteit heeft getrokken.'

Rechtsvraag

Is het besluit tot anonimiseren afdoende onderbouwd?

Uitspraak

De namen van de betrokken ambtenaren zijn persoonsgegevens. De bestuursorganen volstaan met een motivering per categorie functionarissen. Deze onderverdeling in categorieën is te grof omdat zij geen rekening houdt met andere van belang zijnde factoren die van invloed kunnen zijn op de beantwoording van de vraag of de naam van een persoon in het document openbaar gemaakt kan worden. Het standpunt dat de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van personen die bij vergunningverlening of toezicht op Chemie-Pack waren betrokken, zwaarwegender is dan het algemeen belang bij volledige openbaarheid van de verstrekte documenten, is gemotiveerd met het argument dat het voor de betrokkenen heel

vervelend is om in hun privésituaties te worden geconfronteerd met een kwestie (de brand op 5 januari 2011) die veel publiciteit heeft getrokken. Deze maatstaf te vaag. Volgens vaste rechtspraak kan wel rekening gehouden worden met de omstandigheid dat personen een veiligheidsrisico lopen als hun namen in de documenten worden geopenbaard. De bestuursorganen hebben echter geen feiten gesteld op grond waarvan een veiligheidsrisico voor betrokkenen aannemelijk is.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: